

DECIZIA CIVILĂ NR. 383
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 31.01.2013

S-a luat în examinare recursul formulat de pârâta D.G.F.P. Arad împotriva sentinței civile nr./6.04.2012, pronunțată de Tribunalul Arad în dosar nr./2011, în contradictoriu cu reclamanta intimată SC x SRL, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică, a răspuns pentru reclamanta intimată avocat xxxxxxxx, lipsă fiind pârâta recurentă.

Procedura este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care, avocat Negru Dan Alexandru depune împuternicire avocațială și întâmpinare, învederând instanței că nu mai are alte cereri de formulat și nici probe de administrat, astfel încât instanța, în temeiul dispozițiilor art. 150 C.p.civ., constată încheiată cercetarea judecătorească și acordă cuvântul asupra recursului.

Avocat xxxxxx pentru reclamanta intimată pune concluzii de respingere a recursului declarat ca nefondat, respingerea excepției inadmisibilității acțiunii, fără cheltuieli de judecată.

CURTEA

În deliberare, constată următoarele:

Prin sentința civilă nr. xxxx din 06 aprilie 2012, Tribunalul Arad a admis acțiunea în contencios administrativ fiscal exercitată de reclamanta SC x SRL, împotriva pârâtei Direcția Generală a Finanțelor Publice a jud. Arad și, în consecință, a anulat Decizia nr./07.06.2011, de soluționare a contestației, Decizia de impunere nr. F-AR/07.03.2011 și Raportul de inspecție fiscală încheiat la data de 07.03.2011 sub nr. F-AR/07.03.2011; a respins cererea reclamantei de suspendare a efectelor Deciziei de impunere nr. F-AR/07.03.2011, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei și, totodată, a obligat pârâta să plătească reclamantei xxxx lei, cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut următoarele: Prin decizia de impunere F-AR/7 martie 2011, emisă de DGFP a jud. Arad, în baza constatărilor din Raportul de Inspecție fiscală F-AR mart. 2011, reclamanta SC x SRL a fost obligată la plata unei sume de xxxx lei reprezentând taxă suplimentară pentru activitatea de prospectare și explatare a apei minerale în perimetrul din jud. Arad și la sumele de xxxx lei și xxxxxx lei, reprezentând majorări și respectiv, penalități de întârziere la această taxă. Sumele au fost calculate în condițiile art. 44 alin. 1

Si 3 din Legea nr.85/2003 si art. 117 din HG 1208/2003 pentru perioada 2007-2010 in baza licentei de concesiune pentru exploatare nr.,,,,,,,,,,,,,,incheiata intre Agentia Nationala a Resurselor Minerale si reclamanta.

Duoă obținerea licentei, reclamanta a achitat cu chitanța nr. sept. 2009 suma de xxxx lei taxă de exploatare pentru acest perimetru fără ca însă să exploateze sursa de apă.

Reclamanta a contestat decizia de impunere și raportul de inspecție fiscală, iar pârâta DGFP a jud. Arad i-a respins contestația prin Decizia nr. / 7 iunie 2011, ca nemotivată.

În ce privește raportul de inspecție fiscală, contestația a fost respinsă, cu motivarea că acesta nu este act administrativ fiscal în sensul art. 41 C.pr.fisc., și că doar decizia de impunere are această calitate, producând efecte juridice față de reclamanta contribuabilă.

Față de decizia de impunere contestația a fost respinsă cu motivarea că nu a fost motivată în fapt și drept și că reclamanta nu a prezentat dovezile pe care și-a întemeiat contestația, conform dispozițiilor art. 206 alin. 1 C.pr.fisc., nici după ce DGFP prin Adresa nr. /27 aprilie 2011 i-a solicitat completarea contestației.

Contrar acestor susțineri, din examinarea contestației, înregistrată la pârâtă sub nr. /6 iunie 2011, instanța a reținut că reclamanta, chiar dacă nu cu rigurozitatea pretinsă de DGFP a jud. Arad și-a motivat contestația, atât în fapt cât și în drept, din conținutul ei rezultând faptul că nu a fost de acord cu constatările organelor de control fiscal, în sensul de a obliga la taxă suplimentară și majorări și penalități de întârziere, pentru că deși a obținut licența, ea nu a explorat și nu a exploatat și vândut apă din perimetrul D.E, pentru că nu a obținut autorizația de începere a exploatarei.

Nu sunt întemeiate nici susținerile pârâte, potrivit cărora raportul de inspecție fiscală nu poate fi contestat pe calea contenciosului administrativ fiscal, pentru că nu este act administrativ fiscal, în sensul definit de art. 41 C.pr.fisc.. Atâta timp cât el cuprinde constatările organelor de control și calculul sumelor datorate, care apoi sunt preluate în decizia de impunere, raportul de inspecție fiscală are toate elementele unui act administrativ fiscal, în sensul prevederilor legale arătate. Fără constatările din raportul de inspecție fiscală este imposibilă și examinarea deciziei de impunere.

În ce privește fondul cauzei, instanța a reținut că reclamanta a fost greșit obligată la plata taxei suplimentare pentru activitatea de explorare, pentru următoarele considerente.

Durata de valabilitate a licenței de concesiune pentru exploatare nr. 9042/2007, acordată reclamantei, a fost de trei ani contractuali, respectiv 29 august 2007 - 28 august 2010.

Conform art. 22 din Legea nr. 85/2003 care prevede că (1) începerea activităților miniere prevăzute în licență se autorizează în scris de către autoritatea competentă, în termen de până la 180 de zile de la intrarea în vigoare a licenței, după prezentarea de către titular, cumulativ, a următoarelor documente.

- a) dovada plății taxei pe activitatea minieră;
- b) dovada constituirii garanției financiare pentru refacerea mediului;
- c) certificatul de atestare fiscală, din care să rezulte că titularul licenței nu înregistrează obligații restante față de bugetul de stat;
- d) acord/autorizație de mediu;

.. .s) pentru explorare – avizul autoritatii competente pentru programul anual de lucrări; pentru exploatare - avizul autorității competente pentru programul anual de exploatare:

f) acordul proprietarului sau administratorului terenului privind accesul la suprafețele necesare executării activității miniere prevăzute în programul șnui de exploatare.

(2) Autorizarea începerii activităților miniere se face de către autoritatea competentă, în cel mult 30 de zile de la depunerea documentelor prevăzute la alin. (1)., și art. 5.1.2 din Licența de explorare nr. 9042/2007 reclamanta trebuia să obțină autorizație scrisă de începere a lucrărilor la punctul Dezna Est.

S-a reținut că deși reclamanta a achitat cu chitanța nr. 4099/71/02 sept. 2009 taxa pentru activitatea de explorare în acest perimetru și cu extrasul de cont FN din 15 dec. 2008, a făcut dovada constituirii garanției financiare pentru refacerea mediului aferentă anului I din contractul de concesiune, ea nu a mai prezentat celelalte documente pentru obținerea autorizației pentru începerea lucrărilor de explorare.

Din adresele ANRM nr. 301.227/27 iulie 2010 și 567/27 febr. 2012 a rezultat că reclamanta nu a executat nicio activitate de cercetare, explorare și exploatare a apei în acest perimetru. De asemenea, din nota explicativă dată de contabilă societății, P.M a rezultat că după obținerea licenței societatea nu a avut activitate, nu a explorat și exploatat sursa de apă și ca atare nu are nici clienți de încasat și nici furnizori de achitat; mai mult societatea nici nu are mijloace fixe pentru a executa aceste lucrări.

Pentru aceste considerente, instanța a reținut că, după ce reclamanta a achitat suma de 32.000 lei taxă de explorare, fără ca ulterior să mai desfășoare vreo activitate de explorare sau exploatare a apei din acest perimetru, obligarea ei la plata suplimentară a taxei de explorare și a penalităților și majorărilor de întârziere aferente este nelegală, având în vedere și faptul că nici măcar nu a fost autorizată să execute astfel de lucrări după obținerea licenței.

Pentru aceste considerente, instanța a admis acțiunea reclamantei și în conf. cu disp. art. 18 din Legea nr. 554/2004 a anulat Decizia nr. 919/17 iunie 2011, decizia de impunere și raportul de inspecție fiscală.

Având în vedere că reclamanta nu a achitat cautiunea în sumă de 3000 lei la care a fost obligată prin încheierea ședinței publice din 06 februarie 2012, în conformitate cu dispozițiile art. 215 alin. 2 C.pr.fisc., instanța a respins cererea reclamantei de suspendare a executării deciziei de impunere.

în baza art. 274 C.pr.civ., a obligat pârâta să îi achite reclamantei cheltuieli de judecată în sumă de 39,3 lei, reprezentând taxe judiciare de timbru.

împotriva acestei sentințe a declarat recurs în termen legal pârâta D.G.F.P. Arad, solicitând modificarea sentinței și respingerea acțiunii, în temeiul art. 304 pct. 9 și 304 ind. 1 C.pr. civilă, fiind reiterată excepția de inadmisibilitate a acțiunii îndreptate împotriva raportului de inspecție fiscală și susținându-se că cererea îndreptată împotriva deciziei de impunere este neîntemeiată.

în motivare s-a arătat că în mod nefundat s-a respins excepția de inadmisibilitate a cererii de anulare a raportului de inspecție fiscală, în condițiile în care acesta nu poate fi calificat drept act administrativ, în sensul art. 2 alin. 1 lit. c din Legea nr. 554/2004, iar art. 85 și 86 C.pr. fiscală statuează că impozitele, taxele și contribuțiile se stabilesc prin decizie emisă de organul fiscal.

De asemenea, recurentul a reiterat apărările din întâmpinarea formulată în fața primei instanțe potrivit cărora reclamanta nu a precizat cuantumul sumei contestate în procedura administrativă reglementată de art. 205 și următoarele C. Pr. Fiscală și nu a precizat temeiul de drept al contestatiei nici chiar la solicitarea expresă a organului de solutionare a contestatiei, împrejurări fata de care aceasta pretinde ca este legala solutia de respingere ca nemotivata a cererii formulate în procedura prealabila sesizării instanței.

În același sens s-a învederat că reclamanta nu a prezentat dovezi în susținerea contestației administrative, nici la solicitarea expresă a organului fiscal, astfel încât nu pot fi considerate întemeiate susținerile sale privind inexistența unei licențe de explorare în perioada supusă verificării, reținută în raportul de inspecție fiscală, pentru care s-a emis decizia de impunere.

Pe fondul cauzei, s-a mai arătat că potrivit art. 44 alin. 3 și 6 din Legea nr. 85/2003, coroborat cu art. 117 alin. 1 lit. a și b și alin. 3 din HG nr. 1208/2003, reclamanta avea obligația de a achita taxa pentru activitatea de explorare a resurselor minerale, respectiv obligația de a depune la organul fiscal teritorial o declarație privind obligația de plată a taxei, în absența căreia organele de inspecție fiscală au stabilit din oficiu taxa prin decizia de impunere atacată.

În ce privește lipsa avizului pentru activitatea de exploatare sau explorare a resurselor minerale, recurentul arată că reclamanta avea în perioada supusă controlului licență pentru explorare, iar nu pentru exploatare, precum și că avizul la care societatea face referire nu este o condiție pentru a se stabili obligația de plată a taxei, o dovadă în acest sens stă în faptul că în perioada anterioară (2007-2009) reclamanta a achitat taxa de explorare în sumă de xxxxxxxx lei.

Analizând hotărârea recurată prin prisma motivelor invocate, a probelor administrate și a dispozițiilor legale incidente inclusiv art. 304 ind. 1 C.p.civ., Curtea reține următoarele:

Se dovedesc a fi nefondate susținerile recurente referitoare la inadmisibilitatea cererii de anulare a raportului de inspecție fiscală ce a stat la baza emiterii deciziei de impunere. Este adevărat că acest act nu se încadrează în definiția dată prin art. 2 alin. 1 lit. c din Legea nr. 554/2004 noțiunii de „act administrativ”, întrucât nu produce efecte juridice prin el însuși cum eronat a considerat instanța de fond, însă se constată că acesta poate fi calificat drept o operațiune administrativă care a precedat emiterea actului administrativ de stabilire a creanței fiscale (decizia de impunere), art. 18 alin. 2 din Legea nr. 554/2004 permițând instanței să se pronunțe, în cadrul acțiunii de anulare a actului administrativ și asupra legalității operațiunilor administrative ce au stat la baza emiterii lui. Prin urmare, câtă vreme în acțiune s-a solicitat anularea deciziei de impunere, apare admisibilă și cererea de anulare a raportului de inspecție fiscală ce a stat la baza emiterii acesteia, instanța de fond procedând în mod corect la analizarea legalității acestei operațiuni administrative.

În egală măsură nefondată se privesc a fi și susținerile recurentului referitoare la caracterul incomplet al contestației administrative promovate de reclamantă în procedura prealabilă sesizării instanței. Astfel cum justificat a reținut instanța de fond, din conținutul contestației se poate stabili fără echivoc că societatea a înțeles să conteste în întregime suma stabilită cu titlu de debit în sarcina sa prin decizia de impunere, că aceasta nu a înțeles să se prevaleze în soluționarea contestației de alte dovezi decât licența de explorare nr. 9042/2007, nefiind în măsură să facă dovada faptului negativ susținut privind lipsa unei autorizații de exploatare ori a unui aviz pentru activitatea de explorare a resurselor minerale. În ce privește motivul de drept al contestației, acesta poate fi identificat în cuprinsul cererii, care face referire expresă la art. 44 alin. 3 și 6 din Legea nr. 85/2003, art. 117 din HG nr. 1208/2008.

contestației de a se preciza obiectul, motivul și dreptul la contestație și de a se depune dovezi suplimentare în susținerea acestor -4a, instanța competentă fiind îndreptățită să procedeze la analizarea temeiniciei contestației și a legalității deciziei de soluționare a acesteia pe fond.

În schimb, se constată a fi netemeinică soluția dată de prima instanță acțiunii reclamantei, aceasta fiind rezultatul unei greșite interpretări și aplicări a dispozițiilor legale, motiv de modificare a sentinței, prev. de art. 304 pct. 9, coroborat cu art. 312 alin. 1 și 3 C.pr. civilă.

Într-adevăr, se constată că soluția primei instanțe de admitere a acțiunii și de anulare a deciziei de impunere, împreună cu raportul de inspecție fiscală ce a stat la baza sa și cu decizia de soluționare a contestației administrative îndreptate împotriva sa, se întemeiază pe susținerile reclamantei, coroborate cu înscrisurile depuse la dosar, potrivit cărora societatea nu ar fi obținut, ulterior eliberării licenței de explorare a resurselor minerale cu nr. 9046/2007 nici avizul autorității competente pentru programul anual de lucrări, la care face referire art. 22 lit. e din Legea nr. 85/2003 și nici autorizația vizată de aceeași normă legală.

Or, se constată că instanța de fond a interpretat astfel eronat dispozițiile legale incidente în speță, ignorând prevederile art. 44 alin. 1, 3 și 6 din aceeași Lege nr. 85/2003, care stabilesc că taxa pentru activitatea de explorare a resurselor minerale este datorată de „titularii licențelor/în funcție de suprafața perimetrului de explorare.

Referirea expresă făcută de legiuitor la titularii licențelor permite a se concluziona că o atare taxă este datorată independent de existența sau inexistența unor autorizații, avize sau acorduri necesare pentru desfășurarea activităților miniere, fiind deci lipsit de relevanță în speță faptul că reclamanta nu a mai obținut astfel de acorduri pentru activitatea de explorare sau exploatare în perimetrul atribuit prin licență. De asemenea, rezultă din textul normei că taxa anuală se datorează indiferent dacă titularul licenței obține sau nu venituri din activitatea minieră, taxa nefiind calculată în funcție de producția obținută, ci raportat exclusiv la suprafața perimetrului menționat în licență.

Că este așa rezultă și din faptul că reclamanta a achitat benevol la 02.09.2009 taxa anuală pentru explorare în sumă de xxxxx lei, aferentă perioadei 2007-2009, decizia de impunere ce face obiect al acțiunii de față stabilind obligația sa de plată a taxei, împreună cu majorările de întârziere pentru perioada ulterioară, până la 30.06.2010.

Se mai reține că sunt lipsite de temei și susținerile reclamantei referitoare la expirarea perioadei de valabilitate a licenței de explorare eliberate la 16.08.2007, putându-se deduce din dispozițiile art. 44 ale Legii nr. 85/2003 că obligația de plată a taxei anuale se menține pe toată durata de valabilitate a licenței, rezultând din cuprinsul raportului de inspecție fiscală că debitul a fost stabilit în sarcina societății reclamante doar pentru o perioadă anterioară celei la care a expirat termenul de valabilitate a licenței.

Față de aceste considerente, urmează a se admite recursul declarat și a se modifica în tot sentința recurată în sensul că se va respinge cererea promovată de reclamanta SC X SRL împotriva părții D.G.F.P. Arad, ca neîntemeiată, în întregime.

În baza art. 274 C.pr. civilă, se va lua act de faptul că părțile nu au solicitat cheltuieli de judecată în calea de atac.

DECIDE:

Admite recursul declarat de pârâta recurentă D.G.F.P. Arad împotriva sentinței civile nr./6.04.2012, pronunțată de Tribunalul Arad în dosar nr./2011, în contradictoriu cu reclamanta intimată SC X SRL.

Modifică în tot sentința recurată în sensul că: i

Respinge cererea promovată de reclamanta SC X SRL împotriva pârâtei D.G.F.P. Arad.

Fără cheltuieli de judecată în primă instanță și recurs. Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică azi, 31.01.2013.